

hvorledes Udvalget har set paa denne Sag. Der er blevet ansøgt om Tilladelse til at oprette en Kreditforening for Kjøbenhavn og Omegn. En saadan Tilladelse kunde tidligere ifølge Loven af 20de Juni 1850 meddeles af Indenrigsministeren, men ved Loven af 19de Februar 1861 blev det bestemt, at en saadan Tilladelse kun skulde kunne gives ved Lov. Af Ansøgerne er det blevet ansøgt, at der formentlig var Trang til Oprettelsen af en saadan ny Kreditforening for Kjøbenhavn paa Grund af, at de bestaaende Kreditanstalter, hos hvilke Laan kunde erholdes, formentlig lagde en saadan Vægt paa en ganske overordentlig Sikkerhed for Laanene, at man maatte kunne gaa yderligere, end de gjorde. Ansøgerne bemærkede, at navnlig Østifternes Kreditforening regelmæssig kun udlaaner imellem 40 og 50 pCt. af Burderingssummen, efter et længere Tidstrums Gjennemsnit kun 42 pCt. Den nye Forening skulde efter Ansøgerens Plan yde Laan fuldtud til 60 pCt. af Burderingssummen, og den større Risiko, som man derved blev udsat for, skulde man møde paa den Maade, at der blev paalagt dem, som erholdt et større Laan end 50 pCt. af Burderingssummen, en aarlig extraordinær Ydelse til Foreningens Reservecfond, saalænge som deres Gjæld oversteeg Halvdelen af Burderingssummen. I Motiverne til Lovforslaget er det bemærket, at Regjeringen har haat ikke ringe Betænkelighed ved dette Forslag. Smidlertid har Regjeringen efter en omhyggelig Overveielse af Sagen dog troet at burde se bort fra disse Betænkeligheder og foreslaa Nøgtsagen Meddelelse af den søgte Koncesjon, og Udvalget har ogsaa været enig om, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at negte en saadan Koncesjon. Man har maattet lægge Vægt paa, at ifølge Ansøgerens Program skal Foreningen ikke kunne udlaane mere end $\frac{3}{5}$ af Burderingssummen, hvilket netop er den Grændse, som er sat i Loven af 20 Juni 1850, og i det Program, som er forelagt Indenrigsministeriet af Ansøgerne, forekommer det Udvalget, at der er fastsat saadanne Bestemmelser med Hensyn til, hvorledes Burderingerne skulle foregaa, at de, saaledes som de ere foreslaaede, maa siges at være ligesaa betryggende som de Bestemmelser, der ere i Kraft for de andre Kreditforeningers Vedkommende. Ligeledes ere de Bestemmelser, som i dette Program ere fastsatte, angaaende, hvad der aarlig skal erlægges dels til Reservecfonden og dels til Amortisation foruden den tidligere af mig omtalte extraordinære Ydelse, ikke væsentlig forskjellige fra de Bestemmelser, som findes i Statutterne for andre Kreditforeninger, der have erholdt Approbation paa deres Vilksomhed. Derimod er det forekommet Udvalget, at det vilde være rigtigt, at disse Bestemmelser om, hvad der skal ydes til Reservecfonden, og hvad der skal ydes til Amortisation, blev optagne i selve Loven, og at Loven ikke indskrænkede sig til,

saaledes som Forslaget gaar ud paa, at bestemme, at der skal ydes et „passende“ Bidrag til Reservecfonden og til Amortisation. Naar Koncesjon overhovedet skal gives ved Lov, forekommer det os, at Bestemmelser angaaende disse Gjenstande ere saa vigtige, at de ikke bør savnes i selve Loven. Egnede Bestemmelser ere ogsaa optagelige i de tvende Love om Oprettelse af Kreditforeninger, som ere udkomne siden 1861, nemlig Lov af 9de Februar 1866 om en Kreditkasse for Landeierdomme i Østifterne og Lov af 26de Mai 1868 om en ny Kreditforening for de jydskste Kjøbstæder. Det er Optagelsen af disse af mig omtalte Bestemmelser i Loven, hvorpaa Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 2 gaar ud. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 3 skal jeg indskrænke mig til at bemærke, at det ikke har været Hensigten derved at foretage nogen Forandring i, hvad der formentlig kan siges at have været Meningen med Lovforslagets Bestemmelser. Vi have troet, at disse ville faae et tydeligere Udtryk paa den af os foreslaaede Maade. — Der er endnu i Motiverne omtalt, at Ansøgerne have erklæret sig villige til at tilvejebringe en yderligere Garanti for Foreningens Soliditet, hvis en saadan skulde forlanges, og at de i den Henseende ere traadte i Underhandling med en herværende større Bank, som har erklæret sig villig til at yde en saadan Garanti. Dersom en saadan Garanti skulde fordras, vilde Udvalget have anset det for rigtigt, at ogsaa Bestemmelser derom blev optagne i Loven; men Udvalget har været af den Mening, at der dog ikke var tilstrækkelig Grund til at fordrø en saadan Garanti, som ikke er fordret ved nogen af de øvrige private Kreditforeninger, der hidtil ere oprettede. Og vor Grund til at mene, at der ikke dertil var nogen Anledning, er navnlig den, at det er forekommet os, at de Betingelser, som ere fastsatte for den tilbudte Garanti, ere i høj Grad byrdefulde. Det maa anses for en ikke lille Byrde, som vilde blive paalagt Foreningens Interessenter, at skulle erlægge, saaledes som det af den paagjældende Bank er forlangt, 1 pCt. af Laanets Beløb ved Laanets Optagelse. Og ser man hen til det Vederlag, som derved skulde ydes af Banken, saa forekommer det os ikke at kunne siges at staa i noget Forhold til denne Byrde. Vederlaget skulde nemlig kun bestaa deri, at Banken garanterede for 5 pCt. af de Laan, som blive optagne i Foreningen, og endda kun, forsaavidt disse Laan ikke overstige 10 Mill. Kr., thi overstiger den samlede Laanesum 10 Mill. Kr., skulde hele Garantien bortfalde. Desuden er der endnu andre indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Garantien, men de af mig ansøgte Indskrænkninger er det formentlig tilstrækkeligt at anføre for at se, at denne Garanti dog næppe vil have nogen større Betydning med Hensyn til at have Litroen